

Un tour dans l'Asie Mincute, par E. Mussabini. Imprime, 1850. Idprimerie Damiano. Περίδασις ἐν τῇ Μικρασίᾳ, ὑπὸ Ε. Μυσσάβινου. Ἐν Σμύρνῃ 1850. Τυπογραφία Δαμιανοῦ.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ περιέργου τούτου φυλλαδίου εἶναι Σαυρνάιος τοῦ Λατινικοῦ δόγματος, ἀξιόπαινος καὶ διὰ τὴν ἐπιχειρήσιν καὶ διὰ τὸ ὕφος τῆς συγγραφῆς, ἡ ὁποία ὁμῶς ὤφειλε νὰ ᾔηται μακροτέρα καὶ ὁπωσοῦν πληρεστερο, ἐτι δέ, εἰ δυνατόν, εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου, ἐπειδὴ, καὶ ἂν ἔχῃ ἄλλο δόγμα, ὁ συγγραφεὺς εἶναι βέβαια Γραικὸς καὶ ὄχι Γάλλος, ἢ ἄλλως παρακινούμεν τὸν νέον περιοδευτὴν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τόπου μεγάλου, ἀξιολόγου, καὶ ἐνδόξου ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς τοιαύτας συγγραφάς, ἐνσυχολούμενος ἐτι πλέον εἰς τὴν περὶ αὐτῶν ἀναγκαίαν ὕλην.

Ἡ προκειμένη συγγραφή μᾶς χορηγεῖ νέας τινὰς ἀναγκαίας πληροφορίας περὶ διαφορῶν μερῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, περιέχουσα ὁμῶς καὶ ἐλλείψεις ἢ ἀνακριθείας τινὰς. Λέγει, φέρει εἰπεῖν, Ταντάλιν τὴν ἐπὶ τοῦ Σιπύλου λίμνῃν Σάλιν παρὰ τὴν παλαιὰν πόλιν Τανταλίδα, Κοτύλαιον τὸ Κοτύαιον, τὴν πατρίδα τοῦ Αἰσώπου, Ἀζανίαν τοὺς Αἰζανούς πόλιν Φρύγίας, Τρωλὸν καὶ τὸ παρὰ τὴν Σμύρνην ὄρος Μαστονουσίαν, Μάγνητα τὸν Πausanίαν καὶ ὄχι Καισαρέα καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Ἀνοφέρων δὲ τὰ νῦν ὀνόματα τῶν πόλεων ἢ χωρίων Βουρνόβα, Ἀδαλα, Κιρκαγάτε, Βαλουκεσέρ, καὶ ἄλλα διάφορα, παραλείπει τὴν σημείωσιν τῶν ἀντιστοιχῶν παλαιῶν Σίλλου, Ἀτταλείας, Ἀπολλωνίδος, Καισαρείας τῆς Μυσίας κτλ. Σημειοῖν ὡς Γουρκιὴν, ἥτοι κατοικοῦμενον ὑπὸ μόνων ὀθωμανῶν τὸ μεταξὺ Σμύρνης καὶ Μαγνησίας χωρίον Ἰακάκιον, τὸ ὁποῖον κατοικεῖται σχεδὸν ἐξ ἡμισείας ὑπὸ τῶν Γραικῶν. Τὸ δὲ περιέργον, λέγει Καθολικοὺς τοὺς ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Οὐάλεντος Καίσαρεϊς χριστιανούς, ὄντας ὀρθοδόξους, συγχρόνους τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ὃς τις πρῶτος κατεδίδασκε τὴν ἀρχομένην τῶν ἐπισκώπων τῆς Ῥώμης ὀφρύν. Ἀλλὰ καὶ οὕτως τὸ βιβλίον εἶναι ἀξιανάγνωστον.

I. F. A.

ΠΟΙΚΙΛΑ

— ὙΠΗΡΕΤΗΣ ἸΡΛΑΝΔΟΣ. Διαρκούσης τῆς ἐν Τραφαλγάρ φονικωτάτης ναυμαχίας, ἡ αἰθουσα τῆς ναυαρχίδος τοῦ ἐνδόξου Νέλσωνος εἶχε μεταβληθῇ εἰς χειρουργικὸν νοσοκομεῖον. Ὁ ἀρχιχειρουργὸς καὶ δύο βοηθοὶ ἀνακομωμένοι, μόλις ἐπρόφθιναν νὰ δένουν καὶ νὰ κόπτουν. Ὑπηρετὴς Ἰρλανδὸς εἶχε τὸ διπλοῦν καθήκον νὰ φέρῃ κάτω τοὺς πληγωθέντας, καὶ νὰ φέρῃ ἐπάνω καὶ ῥίπτῃ εἰς τὴν θάλασσαν τοὺς ἀποθνήσκοντας διαρκούσης τῆς χειρουργικῆς ἐργασίας. — Λά-

βε αὐτὸν ἀπέθανεν. — Ὁ Ἰρλανδὸς τὸν ἐφορτώθη εἰς τοὺς ὤμους τοῦ. Ἦτο λαθρὸς· ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχεν ἀποθάνει, καὶ νοήσας τὸν σκοπὸν τοῦ Ἰρλανδοῦ, ἐρώναζε νὰ μὴ τὸν ῥίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ Ἰρλανδὸς τὸν δρόμον τοῦ. Τὸν ἀπαντᾷ ἄλλος. — Ποῦ τὸν πηγαίνει; δὲν βλέπεις ὅτι εἶναι ζωντανός; — Ποῖον νὰ πιστεύσω; αὐτὸν ὅστις λέγει ὅτι εἶναι ζωντανός; ἢ τὸν ἱατρὸν ὅστις λέγει ὅτι ἀπέθανεν.

Σφαῖρα ἐχθρική ἀφῆρσεν ἄλλου τινὸς τὸ σκέλος. Προσκαλεῖ ὁ ἴδιος τὸν Ἰρλανδὸν νὰ τὸν φέρῃ κάτω. Ὁ Ἰρλανδὸς τὸν ἐφορτώθη. Καθ' ὁδὸν σφαῖρα ἄλλη ἀφαιρεῖ τοῦ πληγωθέντος τὴν κεφαλὴν. Ὁ Ἰρλανδὸς δὲν ἐνόησεν ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον τοῦ. — Ποῦ τὸν πηγαίνει; αὐτὸν δὲν βλέπεις ὅτι εἶναι χωρὶς κεφαλὴν; — Ὁ Ἰρλανδὸς στρέφει τὴν ἐδικήν του καὶ μένει ἐκστατικός. — ὦ τὸν ψεύστην! πάντοτε τοιοῦτος! δὲν με εἶπεν ὅτι δὲν ἔχει κεφαλὴν; μοῦ εἶπεν ὅτι δὲν ἔχει σκέλος!!

— ΔΟΚΤΩΡ ΣΟΥΪΦΤ ΚΑΙ ὙΠΗΡΕΤΗΣ. Ὁ περίφημος δόκτωρ ΣουΪφτ ἡγάπα πολὺ τὰ ὀστρεῖδια, εἰς τῶν φίλων τοῦ τοῦ ἔστειλεν ὀλίγα μίαν τῶν ἡμερῶν, καὶ ὁ ὑπηρετὴς ὅστις καὶ ἄλλοτε τοῦ εἶχε φέρει χωρὶς νὰ λάβῃ κάμμιναν ἀμοιβὴν κατὰ τὴν συνήθειαν, ἐμβῆκεν ἀποτόμως εἰς τὸ δωμάτιον, ἀπέθεσε τὸ καλάθιον κατὰ γῆς, καὶ εἶπε δυνατὰ — Ὁ Κύριός μου σοῦ στέλνει αὐτὰ τὰ ὀστρεῖδια. Καί, ταῦτα εἰπὼν, ἔστρεψε τὰ νῶτα. — Αἶ, Αἶ, τοῦ φωνάζει ὁ ΣουΪφτ, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκτελεῖς τὰς παραγγελίας τοῦ κυρίου σου; Πῶς νὰ τὰς ἐκτελέσω; — Ἐγὼ νὰ σέ μάθω. Κάθου εἰς τὸ θρονίον μου ἅς ἀλλάξωμεν πρόσωπα. Ὁ ὑπηρετὴς ἐκάθησε, καὶ ὁ ΣουΪφτ λαβὼν τὸ καλάθιον καὶ ἐξεληθὼν, εἰσῆλθε πάλιν μὲ πρόσωπον πλήρες σεβασμοῦ, ἐπλησίασεν, ἐπροσκίνησεν ἐδαφιαίως καὶ εἶπε — Κύριε Δόκτωρ, προσκυνήματα πολλὰ ἀπὸ τὸν κύριόν μου· ἐρωτᾷ περὶ τῆς ὑγείας σας, καὶ σᾶς παρακαλεῖ νὰ δεχθῆτε τὸ μικρὸν τοῦτο δῶρον. — Εὐχαριστῶ, παιδίμου, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρετὴς· προσκυνήματα. Λάβε καὶ σὺ, φίλεμον, μισὴν κορώναν τὸν κόπον σου. — Ὁ Δόκτωρ ἔμεινε ξηρὸς, ἔπειτα ἐγέλασε, καὶ τοῦ ἔδωκε μίαν κορώναν (5 σκελλίνια.)

(ἐκ τῆς Εὐτέρπης.)

ΒΑΣΚΑΝΙΑ ΟΦΕΩΣ. Ἐσγάτως, εἰς πλατεϊάν τινα τῆς Ἀλγερίας, πλῆθος πολὺ συνεθλίβετο περὶ τινὰ τῶν βασκαινόντων τοῖς ὄφρεις, ὅστις ἀνανασύρας ἀπὸ τὸν σάκκον τεύ πολλοὺς τοιοῦτους, καὶ καθήσας κατὰ γῆς ἐπαίξε μετ' αὐτῶν ἀπαγγέλλων προσευχὰς τὰς ὁποίας ἤκουον μὲ φόβον δεισιδαιμονίας οἱ περιεστώτες· διότι οἱ βασκαινοῦντες τοὺς ὄφρεις θεωροῦνται ὡς μάγοι. Μεταξὺ τῶν ἐρπετῶν τούτων ὑπῆρχον καὶ μικρὰ, καὶ μεγάλα, καὶ μακρὰ, καὶ βραχέα, ἅλλα μὲν

κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀβλαβῆ, ἀλλὰ δὲ ἐπικίνδυνα. Ὁ θανατοποιὸς λαμβάνων ἀλληλοδιαδόχως εἰς χεῖρας αὐτὰ, ποτὲ μὲν τὰ ἐτύλισε περὶ τὸν λαιμὸν καὶ τοὺς βραχίονας, ποτὲ δὲ τὰ διέτασσε νὰ δαγκάνωσι τὰ χεῖλη, τὴν γλῶσσαν, ἢ καὶ τὰ βλέφαρά του. Μετὰ πᾶσαν δὲ τοιαύτην δοκιμὴν, τὸ πλῆθος, ἐκστατικὸν καὶ ἐπενθημὸν, μετεβίβαζεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὀφειοῦχου μέρος τῶν περιεχομένων εἰς τὸ βαλὺν τῶν του.

Ἀλλ' ἐνῶ ἡ προσοχὴ ἔδωκε εἶγε προσηλωθῆ εἰς τὴν τερατοφυλίαν περιεργότεραν τῶν ἄλλων, εἰς τὴν μεγαλύτερην ὄφρως, ἀπαπανόμενος ἕως τότε, διήλθε πλῆθος τῶν γυναικῶν ποδῶν τῶν γυναικῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ διεκίνηθη ἔρποντες πρὸς τὴν ὁδόν. Ἀπακίσης δὲ κυκλίου ὄφρως πρὸς τὴν κοιλίαν του, καὶ συσπειρωθεὶς περὶ τὸ σῶμά του, ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν ἀπέναντι τῶν ὤτων τοῦ κυκλίου, τὸ ὅποιον, σπρεφόμενον ταχέως περὶ ἑαυτὸ, ἐβόλκε ζιτῶν βοήθειαν· ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐτόλμα κατὰ τὸ συνδράμειν. Ὁ θανατοποιὸς ὄφρως, μαθὼν τὸ συμβᾶν, ἔτρεξε πρὸς τὸν κίνδυνον, καὶ γοῶν νὰ ἐγγίσῃ διόλου τὸ ἐρεπτόν, ἐπρόρεβε λέξεις, τινὰς, αἵτινες μόναι ἤρχεσαν νὰ τὸ πείσωσι νὰ ἐκτυλίσθῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Μετὰ ταῦτα ἐξαπλωθὲν κατὰ γῆς συνελήφθη ἀπὸ τὸν κύριόν του ἀντὶ τῆς ἐλαγίστης ἀντιστάσεως.

Περὶ τῶν βασκαίων τὸν ὄφρως καὶ τῆς κατὰ τὴν Ἀσίαν μαγείας, ἔγραψε πρὸ πολλοῦ ἡ Παρθένος ἐν τῷ Γ'. φυλλιδίῳ αὐτῆς.

ΕΥΡΕΣΙΣ ΑΡΧΑΙΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ. Ὁ Ὀρίγνης, ὁ ἀκάματος ἐκείνος ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς τῆς γ'. ἐκκτοντοετηρίδος, εἶχε γράψει, ὡς λέγεται, ἐκκτοντοετηρίδας συγγράμματα, ἐμπεριλαμβανομένων τῶν διδασκῶν καὶ τῶν ἐπιστολῶν του, ἀλλὰ τὰ πλεῖστα ἀπωλείστησαν. Ἐνός ἐξ αὐτῶν, διειρημένου βιβλίου δέκα, πραγματευομένου δὲ περὶ τῶν αἰρέσεων, καὶ θέλοντες ν' ἀποδείξῃ ὅτι οἱ χριστιανοὶ αἰρεσιάρχεις ἠρύσθησαν τὰ δόγματα τῶν ἐκ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων. ἐν μόνον βιβλίῳ, τὸ πρῶτον, ἐσώζετο, καὶ ἦτον γνωστὸν ὑπὸ τὸν τίτλον· Τὰ φιλοσοφούμενα. Ἀλλὰ μετὰ τῶν χειρογράφων ὅσα ἐν 1842 μετεκόμισαν ἐκ τοῦ Ἀγίου Όρους, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀλλοχόθεν ὁ ἡμέτερος ὁμογενὴς Κ. Μινᾶς Μινωίδης, εὐρέθησαν καὶ τοῦ συγγράμματος τούτου τὰ ἐπὶ τελευταῖα βιβλία, περιεργότερας περιέχοντα εἰδήσεις περὶ τῶν ἀρχαίων ἡθῶν καὶ φιλοσοφημάτων, καὶ ἐξεδόθησαν ὑπο τοῦ Κ. Μιλλερ, βιβλιοθηκαρίου τῆς ἐθν. συνελεύσεως.

Μετὰ τῶν ἀνεκδότων χειρογράφων τούτων, δι' ὧν ὁ Κ. Μινᾶς ἐπλούτισε τὴν Γ'λίαν, ὑπάρχει ἐν πολυτιμώτατον τοῦ Φιλοστράτου «περὶ Γυμναστικῆς», ἄλλο τοῦ Γαλκίου «περὶ Ὄστεολογίας», καὶ ἄλλα διάφορα οὐχὶ ὀλιγωτέρου λόγου ἀξία.

ΚΟΦΑΚΕΡΟΙ. Ἐντὸς τῆς ἀμάξης δι' ἧς ποτε μετέβαινον ἀπὸ τῶν ἀρκτικῶν παρλιῶν τῆς Γαλλίης εἰς Πικερίους, ἦσαν καὶ τρεῖς Κουάκεροι, κομωμένοι ἐκ τῶν πόντων, καὶ σιωπηλοί. Καταβάντες εἰς

μικρὸν χωρίον διὰ νὰ προγευθῶμεν, ἐζήτησαμεν, ἐγὼ μὲν ἐφη· ὦν, αὐτοὶ δὲ τίον. Ἀλλ' ἡ ξενόδοχος, ὡς γυνὴ ὀδαιμος, ἔφερον εἰς ἐμὴ μὲν ἐψήτον καὶ τίον, εἰς ἐκείνους δὲ τίον καὶ ἐψήτον. Τὸ εὖρες τοῦ στρατήγημα ἐρητύμεν εἰς τὸ νὰ αὐξήσῃ τὸ ἐισοδήματά της. Εἰς μάτην εἶπομεν εἰς αὐτὴν ὅτι ἡ ὄρεξις μας ἀπέκρινε τὸ ἐπίμετρον τοῦτο· αὐτὰ δὲν ἤείησε κατ' ὅθεν τρόπον νὰ ὑπακούσῃ Ἀπορῶν τί νὰ πράξῃ, ἔστρεψα τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τοὺς κομωμένους συμπίτας μου, ἔρω· ἀπόφασις νὰ μνηστῆ τὴν φρόνησιν τῶν κατὰ τὴν δυσχερὴ ἐκείνη περὶ τῶν καὶ αὐτοὶ μὲν ἐπὶ τὸν τίον τῶν, ἐγὼ δὲ κατεβόληθα τὸ ἐψήτον μου. Μετὰ ταῦτα ἐπισφενον εἰς τὴν ξενόδοχον μόνην τὴν τιμὴν τοῦ τίου, τῶν, ἐπλήρωσα δὲ καὶ ἐγὼ, κατὰ τὸ ἀξιολομήσαν αὐτῶν παρὰδειγμα, μόνην τὴν τιμὴν τοῦ ἐψήτου μου. Ἡ ξενόδοχος ἐρώναξε, ἐσύριξε, ἀπέβαλε τὰ χρήματά μας, ἐπιμένονσα νὰ πληρωθῇ καὶ τὸ ἐπίμετρον. — Ἀδελφῆ, εἶπεν ὁ σκυθρωπότερος καὶ ἰσχνότερος ἐν ταυτῷ τῶν ἄλλων, θέλεις τὰ χρήματά σου;

— Ὁχι, ἀνέκραξεν ἡ ξενόδοχος, δὲν τὰ θέλω.

Ὁ καλὸς σου Κουάκερος τὰ ἐπανεφέρειν ἀμέσως εἰς τὸ βαλάντιόν του, ἐκόμωσα τὸ τελευταῖον κομῆδιον τοῦ ἐπενδύτου του, ἐσκήνω, καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς δῖω συντῆρας τοῦ ὄφρως, μνηστῆντες τὸ παρὰδειγμά του, ἐποποθέτησαν τὰ φράγκα τῶν εἰς τὴν πρώτην θέσιν τῶν, ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου. Δὲν ἦτο ἄρα ἀξιολομήσαν καὶ τὸ παρὰδειγμα τοῦτο; Ἐκόμωσα λοιπὸν καὶ ἐγὼ τὸν ἐπενδύτην μου, ἔβαλον εἰς τὸ θυλάκιόν μου τὰ χρήματά μου καὶ ἠκολούτῃ θῆσα καταπόδας τοὺς συνοδοιπόρους μου. Ἡ ξενόδοχος μας ἐξέκωφει μὲ τὰς φωνὰς τῆς· ἄλλ' οὐδεὶς τῶν Κουακέρων μου ἔστρεψε τὸ πρόσωπον, οὐδεὶς συνεστείλε τὰ ὄφρως του. Ἀνέβημεν εἰς τὴν ἄμαξαν, καὶ σιωπῇ βαθύτατῃ ἐπεκράτησεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Ἐπὶ τέλους ὁ πρεσβύτερος ἀνοίξας τὸ στόμα ἠρώτησεν· — ἀδελφοί, ποῖα εἶναι ἡ σημερινὴ τιμὴ τοῦ λουλακίου εἰς Δονδῖνον;

N. Δ.

(ἐκ τῆς Πανδώρας.)

Τὸ πολυθύλλητον κατὰ τῶν Παπικῶν ἀξιώσεων νομοσχέδιον τὸ ὅποιον ὑπεβλήθη εἰς τὴν ἐγκρίσιν τῶν Ἀγγλικῶν Βουλῶν, εἶναι τὸ ἑξῆς.

« Ἐπειδὴ διάφοροι ὑπήκοοι τῆς Βασιλείας Ῥωμαιοκαθολικοὶ ἂν λαβὼν τίτλους ἀρχιεπισκόπων καὶ ἐπισκόπων ὑποθετικῶν ἐπαρχιῶν, θρόνων καὶ δικαιοσύνης τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, προφάσει ἀδείας τινὸς δῆθεν εἰς αὐτοὺς ἐπὶ τούτῳ δεδομένης διὰ τινος ἀποστολικοῦ θεσπίσματος, ψηφίσματος ἢ γράμματος τοῦ θρόνου τῆς Ῥώμης μνηνολογουμένου ἐκ Ῥώμης τὴν 29 Σεπτεμβρίου. 1851.

« Ἐπειδὴ διὰ τοῦ νόμου τοῦ δεκάτου ἔτους τῆς Βασιλείας Γεωργίου Δ', κεφαλαῖον ἐβδόμου, μετὰ τὴν ἐπίσημον διακήρυξιν ὅτι ἡ ἐπισκοπικὴ διαμαρτυρομένη ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας καὶ ἡ διδασκαλία αὐτῆς, ἡ τάξις καὶ ἡ διοίκησις αὐτῆς ὥρι-

οὐσαν διαρκῶς καὶ ἀπαρβιάτως κατὰ τοὺς ὅρους τῶν νόμων τῶν περὶ ἐνώσεως ἀπ' ἐνὸς τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Σκωτίας καὶ ἀπ' ἐτέρου τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας, καὶ ὅτι τὸ δικαίωμα καὶ ὁ τίτλος ἀρχιεπισκόπων τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν αὐτῶν ἢ ἐπισκόπων καὶ πρεσβυτέρων τῶν διαφόρων διοικήσεων εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἰρλανδίαν ἐκαυνοῖσθαι καὶ ὠρίσθαι διὰ τοῦ νόμου, διετάχθη ὅτι, ἐὰν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ εἰρημένου νόμου πρόσωπον ἄλλο παρὰ τὸ ἀμόδιον κατὰ τὸν αὐτὸν νόμον ἀναλάβῃ ἢ μεταχειρισθῇ τὸ ὄνομα ἢ τὸν τίτλον ἀρχιεπισκόπου ὁποιασδήποτε ἐπαρχίας, ἐπισκόπου ὁποιασδήποτε ἐπισκοπικῆς διοικήσεως, ἢ πρεσβυτέρου ὁποιοῦνδήποτε τμήματος τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας, τοῦτο ὀφείλει νὰ πληρῶν δι' αὐτὸ τὸ πλημμελημα 100 λίτρας.

• Ἐπειδὴ δύναται μὲν νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία περὶ τοῦ ζητήματος, ἀν' ἡ εἰρημένη διάταξις ἐφαρμόζηται εἰς τὴν χρῆσιν τίτλου ἀρχιεπισκόπου ἢ ἐπισκόπου ὑποθετικῆς ἐπαρχίας ἢ διοικήσεως, ἢ ἀρχιεπισκόπου ἢ ἐπισκόπου πόλεως, τόπου ἢ χώρας, ἢ πρεσβυτέρου ὑποθετικῆς περιοχῆς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν Ἰρλανδίᾳ μὴ οὐσὲς ἔδραι, ἐπαρχίας διοικήσεως ἀρχιεπισκόπου ἢ πρεσβυτέρου ἀναγνωριζομένου ὑπὸ τοῦ νόμου· ἀλλ' ἡ ἀπόπειρα τῆς προφάσεως ἀδείας τοῦ θρόνου τῆς Ῥώμης ἢ ἄλλου συστήσεως τῶν εἰρημένων ὁρθῶν, ἐπαρχιῶν, διοικήσεων καὶ πρεσβυτέρων εἶναι παράνομος καὶ ἄκυρος.

• Καὶ ἐπειδὴ συμφέρει ν' ἀπαγορευθῇ ἡ χρῆσις τοιούτων τίτλων πανταχοῦ τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου.

• Κηρύσσεται καὶ διατάσσεται παρὰ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείας, γνώμη συναίνεσις καὶ ἀδεία τῶν πνευματικῶν καὶ κοσμικῶν λόρδων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν κοινοτήτων ἐν Κοινοβουλίᾳ ὅτι τὰ ἀποστολικά θεσπίσματα, ψηφίσματα ἢ γράμματα καὶ πᾶσα δι' αὐτῶν διδομένη δικαιοδοσία, ἐξουσία, ὑπεροχὴ ἢ ἀξία, θεωροῦνται καὶ θέλουσι θεωρεῖσθαι παράνομα καὶ ἄκυρα.

• Διατάσσεται ὅτι μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νόμου, πᾶν πρόσωπον ἄλλο παρὰ τὰ διὰ δύναμις τοῦ νόμου διωρισμένα εἰς ἀρχιεπισκοπὴν, ἐπισκοπὴν ἢ πρεσβυτέριον τῆς ἡνωμένης ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας, τὸ ὅποion ἤθελεν ἀναλάβῃ τ' ὄνομα ἢ τὸν τίτλον ἀρχιεπισκόπου ἢ πρεσβυτέρου πόλεως, τόπου, χώρας ἢ ἐπαρχίας ὁποιασδήποτε τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον, εἴτε εἶναι αἱ εἰρημέναι πόλεις, περιοχὴ καὶ ἔδραι ἀρχιεπισκόπου τινος, εἴτε συνορεύουσι πρὸς τὴν διοίκησιν ἐπισκόπου, ἢ πρὸς τὴν ἔδραν πρεσβυτέρου τινος τῆς ῤηθείσης ἡνωμένης ἐκκλησίας, εἴτε μὴ, θέλει ὑποβάλλεσθαι δι' ἕκαστον τῶν πλημμελημάτων τούτων εἰς πρόστιμον 100 λιτρῶν, τὸ ὅποιον θέλει εἰσπράττεσθαι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

• Ὁ παρὸν νόμος δὲν ἐφαρμόζεται, ἐὰν ἐπίσκοπος τῆς ἐν Σκωτίᾳ ἐπισκοπικῆς διαμαρτυρομένης ἐκκλησίας ἐκτελῶν ἐπισκοπικὰ καθήκοντα εἰς ἐπαρχίαν ἢ περιοχὴν τινὰ τῆς Σκωτίας ἀναλάβῃ τὰ ὀνόματα ἢ τοὺς τίτλους τῶν εἰρημένων ἐπαρχιῶν ἢ περιοχῶν· ἀλλ' ὅμως ὁ παρὸν νόμος δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς εἰρημένους ἐπισκόπους ν' ἀναλαμβάνωσιν ὄνομα ἢ τίτλον μὴ ἐπιτρεπόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου. • (ἐκ τῆς Ἀμαρθείας)

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Πετ' ὁ γεννήσας μ' ὑψηλὰ καὶ πτέρυγας δὲν ἔχει,
Περιηγείται τ' ἀπειρον καὶ εἰς τὰ ὕψη τρέγει.
Σήμερον εἶναι πρὸς βορρῶν καὶ αὐρεον εἰς νότον,
Καὶ ἄλλοι' ἐμφανίζεται μὲ σύριγγον καὶ κρότον.
Ποικίλα εἰς τὴν σφαῖραν σὰς κ' ἐγὼ σκορπίζω δῶρα,
Κι αὐτῆς μου τῆς ἀφίξεως γνωστὴ εἶναι ἡ ὥρα.
Ἐρώτησον ἂν δύνασαι χωρὶς ἐμὲ ἐπίσης,
Καὶ διαρ' μ' ἔγης συνεχῶς ἂν δύνασαι τὰ ζήσης.
Ἀπλοῦστατον καὶ εὐκολον ἀναμφιβόλως εἶμαι,
Κ' ἐντὸς αὐτῆς τῆς σφαῖρας σοὶ ἀκαταπαύστως κείμαι.
(ἡ λύσις προσεχῶς.) Ν. Καρέβας.

Η
ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΤΟΥ

ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ.

[Συνέχεια εἰς φ. 16.]

ΙΖ'. Ὁ ἐπίβουλος υἱὸς—ὁ αὐθόρως ἐραστής ἐτελείωσεν τὰς δεήσεις του· ἡρθμηνεν ἤδη μὲ τὰ κομπολόγια θλα αὐτοῦ τὰ ἀμαρτήματα. Αἱ ὥραι του ἔφθασαν εἰς τὴν τελευταίαν τῶν ἀκμῆν. —Τὸν ἐξέδυσαν δὲ πρῶτον τὴν χλαμύδα, καὶ πρέπει ἤδη νὰ κόψωσι καὶ τοὺς καστανειδεῖς τῆς κεφαλῆς του πλοκάμους. Γέγονεν. —Ὅλοι ἐκόπησαν ἀκριβῶς. —Ὁ πέπλος τὸν ὁποῖον ἐφόρει μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης—δῶρον τὸ ὁποῖον ἡ Παρίσινη τὸν εἶχε χαρίσει—δὲν πρέπει νὰ τὸν στολίσῃ καὶ εἰς τὸν τάφον. Καὶ αὐτὸς πρέπει νὰ ἐκβληθῇ—καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του νὰ δεθῶσιν. Ἀλλ' ὄχι! —Τὸ ὑψηλόφρον ὄμμα του δὲν ὑποφέρει τὴν τελευταίαν ταύτην ἐξουδένωσιν. Ὅλα τὰ χίσθηματα αὐτοῦ, ἅτινα μέχρι τοῦδε εἰς βαθεῖαν ἐφάνοντο ὑποκύψαντα καταφρόνησιν, ἀνανεώθησαν ἤδη ἐν μέτρει ὅτε τοῦ δημίου αἱ χεῖρες ἠτοιμάσθησαν νὰ δέσωσι τοὺς ὀφθαλμούς του—οἵτινες καὶ δὲν ὑπέμειναν τοιαύτην τύφλωσιν ὥς μὴ τολμῶντες δῖθεν νὰ ἴδωσι τὸν θάνατον! « Ὄχι! Τὸ καταδικασθὲν αἷμά μου καὶ ἡ ζωὴ μου εἶναι ἰδικάσας πλέον. —Αὐταὶ αἱ χεῖρες εἶναι ἀλυσσοδεμέναι—ἀλλ' ἂς ἀποθάνω τοῦλάχιστον μὲ ἐλευθερον τὸ ὄμμα—Κτύπα! » Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, καὶ οὗτοι ἦσαν οἱ τελευταῖοι τοῦ Οὐγῶνος λόγοι. « Κτύπα. »—Καὶ ἔπεσεν ὁ πέλεκυς—καὶ ἡ κεφαλὴ του ἐκυλίσθη κατὰ γῆς—το δὲ καθημαγμένον σῶμά του, παφλάζον, ἔπεσε μετὰ φόρου εἰς τὴν κόνιν· κρουνοὶ δ' αἵματος ἀνεπήδησαν ἐκ τῶν φλεβῶν. Τὰ δ' ὄμματα καὶ τὰ χεῖλη ὑπέκυψαν κατ' ἀργὰς εἰς βίαιον σπασμὸν—καὶ ἔπειτα διὰ παντὸς ἐστύλωθησαν. Ἀπέθανεν, ὥς ὅφειλε ν' ἀποθάνῃ ὁ πράξας τοιοῦτον ἐγκλημα, ἄνευ πομπῆς καὶ ἄνευ παρατάξεως· ταπεινῶς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐδεήθη, ὥς μὴ ἀπορρίπτων τοῦ ἱερέως τὴν ἀρωγὴν καὶ τὸ ἐξ ὕψους ζητῶν ἔλεος. Ὅτε δὲ ἦτο γονυπετὴς ἐνώπιον τοῦ ἱερέως, ἡ καρδιά του εἶχεν ἄποιν